

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

Cap. 1. Quis ordo reprobationis quorundam Angelorum negativæ & positivæ, ante, an post prævisa merita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

CORNELII IANSENII
EPISCOPI IPRENSIS
DE
GRATIA CHRISTI
SALVATORIS
LIBER DECIMVS.

Qui est de reprobatione hominum
& Angelorum.

CAPVT PRIMVM.

Quis ordo reprobationis quorundam Angelorum
negatiua & positiva; ante, an
post praevisa merita.

Eius quae de praedestinatione angelorum & hominum diximus, non est difficile de nonnullis quaestionibus, quae de reprobatione creaturarum rationalium agitantur, maxime de causa ejus, certi aliquid, juxta S. Augustini sententiam, statuere. Nam ut ab Angelis & primis hominibus in statu innocentiae constitutus inchoamus,

Quomodo Deus neminem angelorum (& idem est in omnibus iudicium, de hominibus innocentibus) praedestinavit ad gloriam efficacem, ante praevisionem operum, & perseverantiae in charitate, ita quoque neminem reprobavit, nisi postquam eum a justitia defecturum esse praescivit. Habuit igitur Deus generalem voluntatem benevolentiae erga omnes, ex qua, quantum in se est, omnium beatitudinem aeternam voluit, omnibusque propterea beatitudinis consequendae media sufficientissima largitus est. Non enim solum ipsis liberum arbitrium, sed etiam bonam voluntatem, hoc est, charitatem dedit, & addidit adiutorium per quod in suscepta charitate perseverare possent, & sine quo perseverare non possent, ita tamen ut perseverare & non perseverare in eorum libero relinqueretur arbitrio. Tale

quippe erat, ut Augustinus ait, adiutorium quod quilibet eorum desereret cum vellet, & in

quo permaneret si vellet non quo fieret ut vellet. Ex quo fiebat, ut instar Agonothetae, qui omnibus indifferenter praemium proponit, & vires & media consequendi tribuit, quorum usum libero relinquit arbitrio, ut unicuique tandem rependat juxta meritum suum; ita Deus seriam haberet erga omnes quos considerat, beatitudinis impartienda, quantum in se est, voluntatem; ita videlicet, ut licet ab ea neminem se lucebat, si etiam nemini peculiariter & efficaciter vellet, nisi praevisionem voluntatis inclinationem utriusque praesciebat. Sic ergo positus quicumque angelus perfectissime in manu consilii sui, statum & causam, permaisonem cum Deo, & defectio nem a Deo gloriam, ac damnationem, praedestinationem, & reprobationem suam in sua habebat positam potestate. Nihil enim, efficaciter a genicis praeveniendo voluntates, non solum de dando praemio ac pena, sed nec de levando uni praestitit, in studio Deus utrumque constituerat; sed erant omnia libera & potentissima, non tamen sine Dei gratia & adiutorio relicto voluntati; ut non sit opus multis, de signis divinae voluntatis erga praedestinos & reprobatos hic satagere. Nam erga omnes aequa iter ante praevisa merita sese habuit: neminem ad praemium & penam efficaciter, neminem ad meritum vel demeritum praedestinavit aut reprobavit, omnibus aeternam vitam simpliciter affectu voluit, ex quo omnibus gratiam & adiutorium sufficientissimum

accidit.

dedit; sed postquam quarundam voluntatum inclinationes in malum & confessiones vidit, ex illa & post illam praescientiam decreti reprobationis ad damnationem sanxit. Et istum eundem reprobationis eorum fuisse ordinem, ex Angelorum praedestinatione superius tractata, & maxime ex natura adiutorii angelici & primorum hominum, satis intelligitur. Nullum quippe fuit respectu Angelorum, aut hominum innocentum, efficacius auxilium, quo in eis operaretur velle, sed omne auxilium sufficiens tantum, cum quo de facto angeli permanere voluerunt & permanserunt. Non enim efficaciter dicitur, quia reipsa cum voluntate in effectum influit, sed quia operatur ut velit, ut faciat, ut perseveret. Cum ergo nullum esset huiusmodi adiutorium, sed omne quaecumque tandem esset, in libero voluntatis motu relinqueretur, nulla etiam in Deo fuit voluntas efficacius, qua uni Angelo pro altero salutem efficaciter voluit, antequam eum perseverare praescisset. Nulla proinde consequenter voluntas in Deo fuit reprobandi quemquam, ante praesens eiusque finem, sive de reprobatione positiva, sive de negativa loqui velis. De positiva, res aperta, quia peccatum praecessisse supponit, cui poena rependenda decernitur. De negativa, non minus evidenter patet. Nam negativa reprobatio,

A non est aliud, nisi praedestinationis privatio, iam vero ante praevisionem perseverantiae, nullus Angelorum sive ad gloriam, sive ad perseverantiam meritum praedestinatorum fuit: ergo nec negative reprobatus, nisi omnes Angelos ante peccati & meriti praevisionem negative reprobatos dici velis, quod nemo sanus dixerit. Nam talis negativa reprobatio, seu non praedestinatorio, si quem locum ibi habuisse dici debeat, in illo signo respectu omnium pariter locum habuit.

Vnde nec permissio primi peccati cadentium Angelorum, reprobationis negativae effectus esse potuit, ubi nulla talis reprobatio fuit, sed illa fluxit ex alia generali circa creaturam rationalem providentia, quam S. Augustinus detexit, quando dicit, quod Deus prius voluit ostendere, quid posset eorum liberum arbitrium, deinde quid suae gratiae bonum, iustitiaeque iudicium. Hic ergo reprobationis Angelorum ordo & ratio, iuxta D. Augustinum fuit. Quo etiam cum hominibus primis ante peccatum actum fuisse, & cum tota posteritate agendum consequenter sentiendum est. Universum quippe humanum genus ex peccati futuri praevisione, perinde prorsus ac daemones, fuisse tam negative quam positive reprobatum, nisi divini iudicii severitatem misericordia indebita temperasset.

Lib. de corr. & grat. 10

CAPVT SECVNDVM.

Quis ordo reprobationis lapsorum hominum.

P

ostquam igitur primi homines ab illa mirabili libertate & potestate lapsi sunt, iustissimamque damnationem, sub corporis & animi gravissimis suppliciis, in hoc mundo, & aeternam in altero meruerunt, illa Dei aequabilitas erga omnes & singulos, quam ante diximus, non amplius locum habuit; quamvis id nonnulli recentiores, nimis enormiter ab Augustino & veritate aberrantes, persuadere moluntur. Ex quo consecutum est, ut aliam quoque praedestinati rationem cum illis sibi Deus ineundam esse iudicaverit, quemadmodum hoc tractatu fuse diximus; quae quisquis intellexerit, non difficile perspicit, quid de reprobatione hominum lapsorum arbandum sit. Ut igitur profundissimi Doctoris mens liquidius perspicatur, memoria repetendum est, id quod de electorum aeterna praedestinatione & temporali adiutorio quod ad eius executionem datur, tam hoc libro, quam cum de gratia voluntatis, libro secundo tractaremus, & alibi saepe diximus. Multis enim asseruimus, electionem eorum non solum ad merita liberationis a damnatione, sed etiam ad ipsam liberationem seu gloriam esse factam, ante praesentiam ullius meriti, sive operis, sive voluntatis bonae, & adiutorium, quo fit executio, iam esse tale, ut per hoc Deus in eis velle, & operari, surgere &

A stare, meritum & perseverantiam, vitam & mortem in eis sua charitate operetur; nec ullum praeterea tunc dari medicinale Christi quasi potentiale adiutorium, quod si scilicet dicunt, cum quo, tanquam in libera sua voluntate constituto, possit surgere, aut stare, aut operari, aut perseverare si velit.

Hae igitur S. Augustini principia quisquis perceperit, iam facile videt

Primo, non posse statui, quod recentiores plerumque solent, voluntatem quandam generalem, qua Deus velit omnes homines in damnatione primi peccati positos salvos fieri, ex qua voluntate, non solum generalia redemptionis remedia, sed etiam sufficientia adiutoria, omnibus etiam reprobis preparaverit. Sicut enim talia sufficientia adiutoria non dantur omnibus, imo nulla omnino post lapsum sunt, ita nec voluntas illa generalis ex qua promanare dicuntur.

Qua quidem causa vera est, cui S. Augustinus in scriptis suis universalem voluntatem, qua Deus velit omnes omnino salvos fieri nunquam ab initio conversionis usque ad vitam terminum agnovit, sed semper constanter impugnavit, vid. de illi

illamque Apostoli locum, Deus vult omnes homines salvos fieri, quo recentiores id expressum volunt, de efficaci voluntate, quam circa praedestinos habet, semper explicaverit: eosque indignis ab iudicatu & ineptia darguerit.

De grat. Christi

lib. 3. r. 20. c. 21.